

எழுத்தின் கதை

டாக்டர் - மு. வரதராசன், எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பி.எச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பச்சையப்பன் கல்லூரி

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே, சென்னை - 1

மூதல் பதிப்பு : ஏப்ரல் 1955

உரிமை ஆசிரியர்க்கு

ஆசிரியரின்

மற்ற நூல்கள் :

கள்ளோ ? காவியமோ ?

பெற்ற மனம்

விடுதலையா ?

செந்தாமரை

பாவை

மனச்சான்று

காதல் எங்கே ?

மலர்விழி

அந்த நாள்

கரித்துண்டு

அல்லி

கி. பி. 2000

கவிஞர் தாகூர்

அறிஞர் பெர்னாட் ஷா

காந்தி அண்ணல்

பச்சையப்பர்

இளங்கோ

கண்ணகி

மாதவி

அன்னைக்கு

தங்கைக்கு

தம்பிக்கு

நண்பர்க்கு

குழந்தை

சொல்லின் கதை

மொழியின் கதை

மொழி நூல்

மொழி வரலாறு

மொழியியற் கட்டுரைகள்

அரசியல் அலைகள்

மணல் வீடு

முல்லைத்திணை

ஓவச் செய்தி

கொங்குதேர் வாழ்க்கை

குறுந்தொகை விருந்து

நற்றிணை விருந்து

நெடுந்தொகை விருந்து

நெடுந்தொகைச் செல்வம்

குறுந்தொகைச் செல்வம்

தமிழ் நெஞ்சம்

இலக்கிய ஆராய்ச்சி

அறமும் அரசியலும்

திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை [விளக்கம்]

குறிப்பு

நாகரிகத்திற்கு அடிப்படை யானது மொழி. மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக விளங்கியது எழுத்து. இப்படிப்பட்ட எழுத்து எப்படித் தோன்றியது, எப்படி வளர்ந்து அமைந்தது என்பவற்றை எளிய முறையில் கதை சொல்வதுபோல் தெரிவிப்பது இந்தச் சிறுவநூல்.

மு. வ.

1. சித்திர எழுத்துக்கள்
2. ஆப்புவடிவ எழுத்துக்கள்
3. அரபி எழுத்துக்கள்
4. சீன எழுத்துக்கள்
5. தமிழ் எழுத்துக்கள்

1. சித்திர எழுத்துக்கள்

இப்போது ஆகாய விமானம் பார்க்கிறோம் ; மோட்டார் பார்க்கிறோம் ; ரயில் பார்க்கிறோம் ; இன்னும் என்னென்னவோ பார்க்கிறோம். இவைகள் ஒன்றுமே இல்லாமல் ஒரு காலம் இருந்தது. அதைப் பழங்காலம் என்று சொல்கிறோம். அந்தப் பழங்காலத்தில் மாட்டு வண்டிகளும் குதிரை வண்டிகளும் இருந்தன.

மாட்டு வண்டி குதிரை வண்டிகள் இல்லாமல் எல்லாரும் காலால் நடந்தே போய்க்கொண்டிருந்த காலமும் உண்டு. அது மிக மிகப் பழைய காலம்.

நாம் இப்போது பேசுகிற மொழியும், எழுதுகிற எழுத்தும் அப்படிப்பட்டவைகளே. மிகப் பழைய காலத்தில் அ ஆ இ ஈ என்ற எழுத்துக்களே இல்லாத நிலை இருந்தது. அப்போது யாரும் கடிதங்கள் எழுதவில்லை. அப்போது புத்தகங்கள் இல்லை. பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. ஆனால், அம்மா, அப்பா, மரம், செடி, நாய், பூனை என்று சொற்களை மட்டும் தெரிந்துகொண்டு பேசி வந்தார்கள்.

பேசக் கற்றுக்கொண்டது ஒரு காலம். அதற்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகுதான் எழுதக் கற்றுக் கொண்டார்கள்.

முதலில் எப்படி எழுதக் கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பது ஒரு வேடிக்கையான கதை.

அந்தக் காலத்தில் பள்ளிக்கூடம் இல்லை, புத்தகம் இல்லை என்பது மட்டும் அல்ல. நோட்டும் இல்லை, பென்சிலும் இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் பலகை இல்லை, பலப்பழம் இல்லை, அப்படிப்பட்ட காலம் அது.

சின்ன பிள்ளைகள் போய்ப் படிப்பதற்கு அப்போது பள்ளிக்கூடம் இல்லாதபடியால், அவர்கள் எழுத்துக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. வேறு யார்கற்றுக்கொண்டார்கள்? வளர்ந்த பெரியவர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்களும் ஆசிரியரிடம் போய்க் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. தாங்களாகவே எண்ணிப் பார்த்து எப்படியோ கற்றுக்கொண்டார்கள்.

இப்போது எல்லாரும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று பாடுபடுகிறார்கள். மிகப் பழங்காலத்தில் அந்த முயற்சியே இல்லை. யாரோ ஒரு சிலருக்குத்தான் எழுத்துக்களை எழுத வேண்டிய காரணம் இருந்தது; அதற்குத் தகுந்த முயற்சியும் இருந்தது.

அவர்கள் எப்படி முயற்சி செய்தார்கள்? சின்ன வகுப்பில் கதையைப் படமாக எழுதிக் காட்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். பாடப் புத்தகத்திலே ஒரு காக்கை வடை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மரத்தில் உட்கார்ந்தது என்றும், ஒரு குள்ளநரி வந்து மரத்தின்கீழே உட்கார்ந்து வடை கேட்டது என்றும், காக்கையைப் பாட்டுப் பாடச் சொன்னது என்றும், அது கா கா கா என்று வாயைத் திறந்து

பாடியது என்றும், வடை கீழே விழுந்தது என்றும், அந்த வடையை எடுத்துக்கொண்டு நரி ஓடிவிட்டது என்றும் சிறுவர்கள் படத்தில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். இப்படித்தான் பழங்காலத்து மனிதர்களும் எழுதவேண்டியவற்றைப் படங்களாகவே எழுதினார்கள்.

அந்தக் கதையை எழுத்தால் எழுதினால், ஒ-ரு ஒரு, கா-க்-கை காக்கை என்று எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அப்படி இல்லாமல், படத்தில் காக்கையும் அதன் வாயில் வடையும் இருந்தால், படத்தைப் பார்த்தே கதையைத் தெரிந்துகொள்வது எளிமையாகும். ஆகவே அந்தக் காலத்தில் இப்படி எழுதிய படங்களைப் பார்த்து எளிதில் தெரிந்துகொண்டார்கள். ஆனால், ஆதில் உள்ள தொல்லை இதுதான். எழுத்து எழுதுவதைவிடப் படம் எழுதுவதற்குப் பெரிய முயற்சி வேண்டும். காக்கையைப் போலவும் வடையைப் போலவும் படங்கள் எழுதுவதற்கு நேரமாகும்.

தவிர, இன்னொன்றும் எண்ணிப் பார்க்கலாம். நாம் எத்தனை எழுத்தைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். அ ஆ இ ஈ...என்று 12 எழுத்து. க ங ச ஞ ..என்று 18 எழுத்து. ஆக 30 எழுத்தும் இன்னும் சில எழுத்தும். இவ்வளவுதான் நாம் கற்றுக்கொள்வது. ஆனால் படங்களை எழுதிவந்த அந்தப் பழங்காலத்தில் எவ்வளவு படங்கள் என்று கணக்கு உண்டா? இந்த உலகத்தில் எவ்வளவு பொருள்கள் உண்டோ, அவ்வளவு படங்களை எழுதக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எவ்வளவு பெரிய

முயற்சி, பாருங்கள் ! இப்படி ஆயிரக்கணக்கான படங்களை எழுதி மொழியை வளர்த்தார்கள் அந்தப் பழங்காலத்தில். ஆனால் நாம் என்ன சேய்கிறோம்? முப்பது நாற்பது என்று எழுத்துக்களைக் குறைந்த அளவில் வைத்துக்கொண்டு, மொழியை எவ்வளவோ நன்றாக வளர்த்துவருகிறோம்.

நம்பி ஒரு நல்ல பையன். அவனுக்கு மாம்பழம் ஆசையாக இருந்தது. அதைப் பற்றி அவன் தன் மாமாவுக்குக் கடிதம் எழுதினான். “ அன்புள்ள மாமாவுக்கு—எனக்கு மாம்பழம் வேண்டும். வரும் போது கொண்டு வரவும் ” என்று கடிதம் எழுதினான். உடனே மாமா ஒரு கூடை நிறைய மாம்பழம் அனுப்பினார். இதுதான் இந்தக் காலத்து வழக்கம்.

நம்பி இந்தக் காலத்தில் பிறக்காமல், மிகப் பழங்காலத்தில் பிறந்திருந்தால், என்ன செய்திருப்பான்? மாம்பழம் போல் படம் எழுதி, கொடு என்று கை நீட்டுவதுபோல் இரண்டு கை எழுதி, அதை மாமாவுக்கு அனுப்பியிருப்பான். அதைப் பார்த்தவுடனே, மாமா அவனுக்கு மாம்பழம் கொடுத்தனுப்பி யிருப்பார். இதுதான் இந்தக் காலத்திற்கும் அந்தக் காலத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு.

ஐந்து பழம் என்ற எண்ணிக்கையைத் தெரிவிப்பதற்கு நாம் என்ன செய்கிறோம்? 5 என்ற எண்ணையாவது ஐ-ந்-து என்ற எழுத்தை யாவது எழுதிப் ப-ழ-ம் என்ற மூன்று எழுத்துக்களையும் எழுதிவிட்டால் போதும். பழங்காலத்தில் இதைப் படங்களாக எழுதித் தெரிவிப்பதற்கு

என்ன பாடுபட்டிருக்க வேண்டும்? பழம் போலவே ஐந்து முறை எழுதி ஐந்து பழங்களைப் படத்தில் காட்டவேண்டும். எவ்வளவு தொல்லை பாடுங்கள்! இது மட்டும் அல்ல. ஐந்து பழத்தையாவது ஐந்து முறை எழுதி முடிக்கலாம். ஆனால் நூறு பழம் என்று தெரிவிக்க வேண்டியிருந்தால், பழங்காலத்தில் என்ன செய்திருக்க முடியும்? பாவம்! நூறுமுறை பழத்தின் படத்தை எழுதமுடியுமா? சலித்துப்போய் விட்டுவிடுவார்கள். எழுதமாட்டார்கள். இப்படியே அதில் எத்தனையோ குறைகள் உண்டு. அதனால்தான் அந்த முறையை நாளடைவில் கைவிட்டுவிட்டார்கள்.

குறைகள் இருப்பதாலேயே, படங்களை எழுதும் முறையைத் தாழ்வாக எண்ணக் கூடாது; அநாகரிகமானது என்றும் எண்ணிவிடக் கூடாது.

முதல்முதலில் மாட்டுவண்டி கண்டுபிடித்தவன் உண்மையாகவே கெட்டிக்காரன் அல்லவா? அந்தக் காலத்தில் அதுதான் நாகரிகமாக இருந்திருக்கும். அப்படித்தான் படங்களாக எழுதும் எழுத்தும் பழங்காலத்தில் நாகரிகமாக இருந்துவந்தது. நம் முடைய தாய்மொழியாகிய தமிழும் ஒருகாலத்தில் அப்படிப் படங்கள் எழுதும் நிலையில் இருந்தது. அதிலிருந்துதான் பிறகு திருத்தமான எழுத்துக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அந்தப் பழைய எழுத்துக்களுக்கும் கண்ணெழுத்து, கோலெழுத்து என்ற பெயர்கள் இருந்தன. அதே காலத்தில் தமிழ் நாட்டைப் போல் நாகரிகமாக வேறு சில நாடுகளும் இருந்தன. எனிப்தும் சினாவும் அப்போது நாகரிகமாக இருந்த நாடுகள். எனிப்து நாட்டில் எழுத்துக்களைப்

படங்களாக எழுதும் வழக்கமே இருந்தது. அந்தப் படங்களே பிற்காலத்தில் எழுத்துக்களாக அமைந்தன. ஐரோப்பாவில் உள்ள பல மொழிகள் அங்கிருந்துதான் எழுத்துக் கற்றுக்கொண்டன.

ஐப்பான் எழுத்து எல்லாம் சைனாவிலிருந்து கடன் வாங்கிய எழுத்துத்தான். சைனாவில் எழுத்துக்கள் முதல் முதலில் படங்களாக இருந்தன. அங்கிருந்து வரும் பட்டாசுக் கட்டுக்களையும் அழகான சாமான்களையும் பார்த்திருக்கலாம். சின ஐப்பான் எழுத்துக்கள் ஒரு வகையான சித்திர வேலை போல் உள்ளன.

உலகத்தில் தோன்றிய மொழிகளில் சிலவற்றிற்குத்தான், சொந்தமான பட எழுத்துக்களாவது இருந்தன. மற்ற மொழிகளுக்கு எழுத்துக்களே இருந்ததில்லை. மைசூருக்குப் பக்கத்தில் துளு என்றும், குடகு என்றும் சில மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள். அந்த மொழிகளுக்கு எழுத்துக்கள் இல்லை. அப்படியே இந்தியாவில் எத்தனையோ மொழிகளுக்கு எழுத்துக்கள் இல்லை. கையெழுத்துத் தெரியாத பையனை விட, கோணல்மாணலாக எழுதத் தெரிந்த பையன் மேலானவன் அல்லவா? அது போல், எழுத்தே இல்லாத மொழியைவிட, படமாக எழுதும் மொழி எவ்வளவோ மேலானதுதான்.

படங்களாக எழுதும் அந்த எழுத்துமுறையிலும் எத்தனையோ வகை உண்டு. அந்தந்த நாட்டில் வாழும் மக்கள் அறிவாளிகளாக இருந்திருந்தால், படங்கள் எழுதும் முறை சீராக இருந்திருக்கிறது. நாகரிகம் குறைந்திருந்தால், அவ்வாறு சீராக இல்லை.

அமெரிக்காவில் இருந்த பழங்குடிகளுக்குச் சிவப்பு இந்தியர் என்று பெயர். அவர்கள் காட்டு மிராண்டிகள் ; நாகரிகம் இல்லாதவர்கள். அவர்களில் இரண்டு வேடர்கள் ஒரு நாள் ஆற்றேரமாகப் போனார்கள். அங்கே ஒரு கரடியைப் பார்த்தார்கள். அதைக் கொன்றார்கள். பிறகு ஆற்றில் கொஞ்ச நேரம் இருந்து மீன் பிடித்தார்கள். இதை மற்றவர்களுக்குத் தெரியும்படி எழுதி வைக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார்கள். நம்மைப் போல் அவர்களுக்கு எழுதத் தெரியாது. அதனால் ஒரு மரத் துண்டில் இரண்டு படகுகளைப் படமாக எழுதினார்கள். பிறகு தங்களைப் பற்றி அதில் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணினார்கள். சோழ அரசர்களுக்குப் புலிக்கொடி அடையாளமாக இருந்ததுபோல், அந்த வேடர்களுக்கும் குடும்ப அடையாளம் ஒவ்வொன்று இருந்தது. அந்தக் குடும்ப அடையாளமான உருவத்தை அதில் எழுதினார்கள். பிறகு கரடியின் படம் எழுதினார்கள். ஆறு மீன்களை எழுதினார்கள். அதோடு நிறுத்திவிட்டார்கள். இது நாகரிகம் குறைந்த மக்கள் செய்த செயல்.

நாகரிகமான மக்கள் என்ன செய்தார்கள் ? இப்படி முழுப் படமும் எழுதாமல், சுருக்கமாக சில பகுதிகளை மட்டும் எழுதினார்கள். போர் என்பதை, போர் என்று நாம் எழுத்துக்களால் எழுதுகிறோம். படமாக எழுதவேண்டுமானால், அப்படியே பெரிய படையை எழுத வேண்டும். அதனால் எவ்வளவோ காலமும், முயற்சியும் வீணாகும். ஆனால் எகிப்து மக்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. இரண்டு கைகள், ஒரு கையில் கேடயம், மற்றொரு

கையில் வாள் அல்லது வில், அவ்வளவு எழுதினால் போதும். போர் என்று பொருள் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஓரளவு நாகரிகமாக இருந்த காரணத்தால் அவர்கள் படம் எழுதும் எழுத்து முறையில் ஒரு சுருக்க வழி கண்டுபிடித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு நாகரிகம் வளர்ந்து ஏற்பட்டது தான் இப்போது நாம் எழுதும் முறை.

இப்போது நாம் எழுதும் எழுத்துக்கள் ஒலிகளின் அடையாளங்கள். அந்தப் பழைய எழுத்துக்கள் பொருள்களின் படங்கள். படங்களாக இருந்த எழுத்துக்கள் மாறி மாறித்தான், நாம் எழுதும் எழுத்துக்கள் - ஒலிகளின் அடையாளங்கள் - ஏற்பட்டன.

2. ஆப்புவடிவ எழுத்துக்கள்

எகிப்துநாட்டில் சித்திர எழுத்துக்களைக் கோயில்களில் எழுதினார்கள் ; அரண்டனைச் சுவர்களில் எழுதினார்கள் ; தூண்களில் எழுதினார்கள் ; கற்பாறைகளில் எழுதினார்கள் ; நம் நாட்டில் கோயில் மண்டபங்களிலும் தூண்களிலும் சித்திரங்களும் சிற்பங்களும் இல்லையா ? அவைபோல்தான் .

ஆனால், பாறைகள் இல்லாத நாட்டில் சித்திர எழுத்துக்களை எப்படிச் செதுக்கி வைக்க முடியும் ? மெசபடோமியா என்ற நாட்டில் பாறைகளே இல்லை. அங்கே கட்டிடங்களைக் கருங்கல்லால் கட்ட முடியவில்லை. சூளை போட்டு எடுத்த செங்கல்லைக் கொண்டே பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டினார்கள். செங்கல் அறுப்பதற்கு வேண்டிய களிமண் அங்கே ஏராளமாகக் கிடைக்கும். அதனால் களிமண்ணையே எழுத்துக்கள் எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தினார்கள் .

தென்னைமரங்கள் மிகுதியாக வளர்ந்திருக்கும் ஊர்களில், குடிசைகள் கட்டுவதற்கு எதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் ? தென்னை ஓலையைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அப்படியே பனைமரங்கள் மிகுதியாக உள்ள ஊர்களில் பனைஓலையைக் குடிசைகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். மஞ்சம்புல் ஏராளமாக வளர்ந்திருக்கும் ஊர்களில், மஞ்சம்புல்லையே குடிசைகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவைபோலவே, கற்பாறைகள் மிகுதியாக உள்ள

எகிப்தில் கல்லில் எழுத்துக்களைச் செதுக்கினார்கள். கல் கிடைக்காமல் களிமண் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் மெசபடோமியாவில் களிமண்ணில் எழுதி வைத்தார்கள்.

ஆனால் ஒன்று : கல்லில் எழுதுவது போலவே களிமண்ணில் எழுதமுடியாது. கல்லில் எழுத்துக்களை வெட்டிச் செதுக்க வேண்டும். கல் உறுதியானது. களிமண் அப்படிப்பட்டது அல்ல. தண்ணீர் பட்டால் குழைந்துபோகும். காய்ந்தால் இறுகிவிடும். ஆகவே, கல்லில் எழுதுவதுபோல் களிமண்ணில் எழுத முடியாது.

பலகையில் எழுதுவதுபோல் நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதமுடியவில்லை. பலகையில் எழுதும் போது பலப்பத்தை எடுத்து அழுத்தி எழுதுகிறோம். ஆனால் நோட்டுப் புத்தகத்தில் பேனாவால் எழுதும்பொழுது அழுத்தாமல் மெல்ல எழுதுகிறோம். பென்சிலால் எழுதும்போதும் கொஞ்சம் மெல்ல எழுதுகிறோம். அப்படித்தான், கல்லில் சித்திர எழுத்து எழுதுவதற்கு உரிய முறை வேறே; கருவி வேறே; களிமண்ணில் எழுதுவதற்கு வேறொரு முறை வேண்டும்; வேறொரு கருவி வேண்டும்.

களிமண்ணில் எப்படி எழுதினார்கள்? களிமண்ணைத் தண்ணீர் விட்டுக் குழைத்து, தட்டையாக்கிக்கொண்டார்கள். பிறகு, பட்டையாக உள்ள ஒரு கருவியைச் சாய்த்து வைத்து அந்த ஈரக் களிமண்ணில் அழுத்தினார்கள். அப்போது ஒருவகை அடையாளம் ஏற்பட்டது. அதையே எழுத்து என்று வைத்துக்கொண்டார்கள்.

ஈரக் களிமண்ணில் ஒரு சிறு குச்சியில் முனை யைச் சாய்த்து அழுத்தினால், உடனே களிமண் ஒரு பக்கத்தில் கொஞ்சம் மேலே பிதுங்கியதுபோல் வரும். மேலே வந்த அந்தக் களிமண், அம்பு முனை போல், ஆப்புப் போல் இருக்கும். மெசபடோமியா வில் வாழ்ந்த சுமேரியர் என்பவர்கள் பழங்காலத்தில் எழுதிய எழுத்து இப்படித்தான் இருந்தது. அத னால் இந்த எழுத்தை 'ஆப்பு வடிவ எழுத்து' என்று சொல்கிறார்கள்.

என்ன பாடு பட்டு எழுதினாலும், இந்த எழுத் துக்களில் சித்திர எழுத்துக்களைப் போல் வளைவும் கோடும் அமைக்க முடியாது. பலவகையான ஆப்பு கள் போல் அடையாளங்களே எழுத்துக்களாக இருக்க முடியும்.

களிமண்ணைப் பலகை போல் மட்டமாகச் செய்துவிட்டு, இந்த ஆப்புஎழுத்துக்களை எழுதிய பிறகு, அந்தக் களிமண்ணை வெயிலில் உலரவிட் டார்கள். அல்லது, செங்கல் சூளை போடுவதுபோல், நெருப்பில் வேகவைத்து உறுதி ஆக்கினார்கள்.

எழுத்துக்களைச் சித்திரஎழுத்துக்களாக அமைக்க முடியாதபடியால், பறவை போலவும், விலங்கு போலவும், பழம் போலவும் தோன்றவில்லை. குறுக்கும் நெடுக்குமான கோடுகளே அமைந்தன. அப்படிப்பட்ட எழுத்துக்களில், இந்த எழுத்துக்கு இன்ன பொருள் என்று பழக்கத்தால் தெரிந்து நினைவில் வைத்துக்கொண்டார்கள். இதனால்தான் ஆப்புவடிவ எழுத்துக்கள் அடையாள எழுத்துக்க ளாக மாறிவிட்டன.

இந்த எழுத்துக்கள் மிகப் பழங்காலத்தில் தோன்றின. ஐரோப்பாவில் புகழ்பெற்ற நகரங்களாக விளங்கிய ரோமாபுரியும் ஏதென்ஸும் தோன்றுவதற்கு முன்னே, அந்த நகரங்கள் தோன்றிய இடங்களில் அடர்ந்த காடுகள் இருந்த காலத்திலேயே, ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்கள் இருந்தன. அந்தப் பழங்காலத்தில் 'நினெவெ' என்ற நகரத்தில், ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் இருந்தன என்று சொல்கிறார்கள்.

புத்தகங்கள் என்றால் நம் புத்தகம் போல்கையில் வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய காகிதப் புத்தகம் அல்ல. களிமண்ணில் அழுத்தி அழுத்தி எழுதும் புத்தகம் எப்படி இருக்கும்? களிமண்தட்டுத் தட்டாக அடுக்கி ஆள் உயரம் வைத்தால், அது ஒரு சின்ன புத்தகம் என்று சொல்லவேண்டும். இப்படி ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் பழங்காலத்தில் அந்த நகரத்தில் இருந்தன. இதை எண்ணிப்பார்த்தால், பழங்கால மக்கள் எவ்வளவு முயற்சியோடு வாழ்ந்தார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது.

ஆனால், அந்தக் காலத்தில் படித்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. யாரோ சிலருக்குத்தான் அப்போது படிக்கத் தெரியும். அதிலும் குறைந்த பேருக்குத்தான் எழுதத் தெரியும். காரணம் என்ன? அந்த ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களைக் கற்றுக்கொள்ளப் பெரிய முயற்சி வேண்டும். நமக்கு எழுத்துக்கள் குறைவு. தமிழில் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டு, மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டு. அதனால் எளிதில் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் இருபத்தாறு எழுத்து. ஆனால் களிமண்ணில் ஆப்புகள் போல்

எழுதி வந்த அந்தக் காலத்தில் கணக்கற்ற எழுத்துக்கள் இருந்தன. அதனால் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொள்வதற்கு எவ்வளவோ பாடுபடவேண்டியிருந்தது.

சித்திர எழுத்துக்களை எப்படி எழுதினார்கள் என்று கண்டுபிடிப்பது எளிதாக இருந்தது. ஆனால் ஆப்புவடிவ எழுத்துக்களை அப்படிக்கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவற்றைப் பற்றி இன்னும் சரியாகக் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம். இருந்தாலும் ஒரு நோக்கமாக இப்படித்தான் இருக்கும் என்று சொல்ல முடிகிறது.

நாம் உடுத்திருக்கும் சொக்காய் எப்படி உண்டானது என்று சொல்ல முடியும். கடையில் துணி வாங்கித் தைத்தது என்று சொல்லலாம். ஆனால், உண்மையாகப் பார்த்தால், அதைப் பற்றி எவ்வளவோ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. துணி நெய்த கதை, அதற்கு முன்னே நூல் நூற்ற கதை, அதற்கு முன்னே பருத்தி பயிரிட்ட கதை என்று எவ்வளவோ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆப்பு வடிவ எழுத்தைப் பற்றியும் இப்படி எவ்வளவோ கதை இருக்கும். நாம் தெரிந்துகொண்டது கொஞ்சமே.

இந்தக் குறைந்த விளக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு எவ்வளவோ பாடு பட்டார்கள். 'பெஹிஸ்தன்' என்ற இடத்தில் பெரிய பாறையில் சில கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. சர் ஹென்றி ராலின்ஸன் என்பவர்தான் அந்தக் கற்களில் இருந்த எழுத்துக்களைப் பார்த்து அப்படியே எழுதிக் கொண்டுவந்தார். அந்த இடத்

திற்குப் போவதே ஆபத்தாக இருந்தது. அவர் உயரமான பாரையின் ஓரமாக ஓர் ஏணி வழியாகத் துணிந்து ஏறிப் போனார். உயிர்க்கு ஆபத்தான வழியில் அப்படி ஏறிச் சென்று அங்கே இருந்த ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்களை எழுதிக் கொண்டுவந்து உலகத்திற்கு உதவினார். பிறகு பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து அவற்றின் தன்மையை ஓரளவு கண்டு பிடித்தார்.

நம்முடைய எழுத்துக்களில் கோடுகள். மிகுதியாக இருக்கின்றன அல்லவா? ஆப்புவடிவ எழுத்துக்களிலிருந்துதான் இப்படிக் கோடுகள் எழுதக் கற்றுக்கொண்டோம். உலகத்தில் உள்ள பல எழுத்துக்கள் இப்படிப் பிறந்து வளர்ந்த எழுத்துக்களே. ஆங்கிலத்தில் ஏ, பி, டி, இ, எப் (A B D E F) முதலான எழுத்துக்களில் உள்ள கோடுகளும் இப்படிப்பட்டவைகளே.

இன்னொன்றும் கவனிக்க வேண்டும். சித்திரவடிவ எழுத்தில் காக்கையை எப்படி எழுதினார்கள்? காக்கையின் படமே எழுதினார்கள்; அதைக் காக்கை என்றார்கள். ஆப்புவடிவ எழுத்திலும் தொடக்கத்தில் அப்படித்தான் காக்கையைப் போலவே எழுத முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால் களிமண்ணில் பட்டையான கருவியால் அழுத்தி எழுதியபோது காக்கையின் படம் சரியாக வரவில்லை. அதனால் குறுக்கும் நெடுக்குமாக மூன்று நான்கு கோடுகள் போட்டுக் காக்கை என்று சொன்னார்கள். அதனால் அந்த எழுத்தைப் பார்த்ததும் காக்கை என்று சொல்ல முடியவில்லை. தெரிந்தவர்கள் இன்னது என்று சொல்லிக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய

தாயிற்று. ஆகவே, அது, பொருளுக்கு உரிய படமாக அமையவில்லை. சொல்லுக்கு அறிகுறியான எழுத்தாக நின்றுது. சித்திர எழுத்தைப் போல் நேராகப் பொருளை உணர்த்தவில்லை. நாம் இப்போது கற்றுக் கொள்ளும் எழுத்தைப் போல், சொல்லை உணர்த்தும் அறிகுறியாக மாறிவிட்டது. இதுவே ஆப்புவடிவ எழுத்தின் வரலாறு.

3. அரபி எழுத்துக்கள்

எகிப்துநாட்டில் சித்திர எழுத்துக்களில் பொருள்களின் படங்களையே எழுதினார்கள் அல்லவா? நாளடைவில் அந்தச் சித்திரங்கள் மாறி மாறி அடையாள எழுத்துக்களாகிவிட்டன. காக்கையைப் போல் ஒரு சித்திரம் நிறுத்தி எழுதினால், அதைப் பார்த்தவுடன் காக்கை என்று தெரிந்து விடும். அவசரமாகக் கிறுக்கினால், அந்தச் சித்திரம் காக்கையைப் போலவே இருக்காது. நிறுத்தி எழுதுவது முதல்முறை இரண்டாம் முறையில் எழுத முடியும். ஆனால் பல முறை திரும்பத் திரும்ப எழுதக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு, நிறுத்தி எழுத முடியாது. ஏதோ ஒரு கோடு குறுக்கே, மற்றொரு கோடு அதற்கு மேலே எழுதினால், அது காக்கையைப் போல இருக்குமா? இருக்காது. அப்போது அது என்ன ஆகும்? சித்திர எழுத்தாக நிற்காமல், 'கா கா' என்ற ஒலிக்கு அடையாள எழுத்தாக மாறிவிடும். இப்படித்தான் எகிப்து நாட்டில் பொருளை உணர்த்திய சித்திர எழுத்துக்கள், ஒலியை உணர்த்தும் அடையாள எழுத்துக்களாக மாறிவிட்டன.

இப்படி மாறியது எப்போது? சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மாறுதல் ஏற்படவில்லை. முப்பத்தைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அதாவது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, இந்த மாறுதல் ஏற்பட்டதாம்.

அப்போது செமிட்டிக் இனத்தைச் சார்ந்த மக்கள் என்கிப்து மக்களோடு கலந்து பழக நேரிட்டது. பழகிய பிறகு, என்கிப்து மக்கள் எழுதிவந்த அடையாள எழுத்துக்களை அவர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள்.

அடையாள எழுத்துக்கள் என்றால், 'க் ச் த் ப்' என்று மெய்யெழுத்துக்களுக்குத் தனியாகவும், அ, ஆ, இ, ஈ என்று உயிரெழுத்துக்களுக்குத் தனியாகவும், எழுத்துக்கள் இருக்கவில்லை. மெய்யும் உயிரும் சேர்ந்த உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள்தான் இருந்தன. கா, சா, தி, பூ முதலான ஒலிகளுக்கு அடையாளங்கள் இருந்தன. அந்த அடையாள எழுத்துக்களில் இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களைச் செமிட்டிக் இனத்து மக்கள் பயன்படுத்தினார்கள். சிறிய கல்வெட்டுக்கள் என்பவற்றில் இந்த எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கி. மு. 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதியிருக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

இந்தச் செமிட்டிக் எழுத்திலிருந்து வளர்ந்தது தான் 'அரபி' எழுத்து. பதினைந்து நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் பாநிர்மார்கள் இந்த எழுத்தை அரேபியாவில் நுழைத்திருக்கக் கூடும் என்று சொல்கிறார்கள்.

அரேபியா, ஆசியாக் கண்டத்தின் தென்மேற்கே இருப்பது. ஐரோப்பாவுக்கு அடுத்தாற்போல் இணைந்து இருப்பது. அடுத்தாற்போல் இருப்பதால், அரேபியாவிலிருந்து ஐரோப்பா எவ்வளவோ கற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. 1, 2, 3, 4 என்று நாம் எழுதும் எண்களையும், அரேபிய எண்கள் என்று

ஐரோப்பியர்கள் சொல்வார்கள். அதற்குக் காரணம், அவர்கள் இந்த எண்களை அரேபியாவிலிருந்து கற்றுக்கொண்டார்கள். அரேபியர் இவற்றைத் தமிழரிடமிருந்துதான் கற்றுக்கொண்டு, பிறகு ஐரோப்பாவில் பரவச் செய்தார்கள்.

முதல் முதல் ஏற்பட்ட அரபிய எழுத்துக்குக் 'சூபியா' என்று பெயர். அந்தப் பெயர் எப்படி வந்தது? ஆசியாவின் மேற்குப் பகுதியில் யூப்ரடிஸ் என்ற ஆறு இருக்கிறது. அந்த ஆற்றின் கரையில் அமைந்த நகரம் 'சூபா.' அந்த நகரத்தில்தான் 'கொரான்' மிகுதியாக எழுதிப் பரவச் செய்யப் பட்டது. அதனால் அந்த நகரத்தின் பெயரால் 'சூபியா எழுத்து' என்று சொல்லிவந்தார்கள். இன்று உள்ள அரபிய எழுத்து இருபத்தெட்டு மெய்யெழுத்துக்களைக் கொண்டது. சூபியாவில் அந்த இருபத்தெட்டு மெய்யெழுத்தும் இல்லை. பதினாறுதான் இருந்தன. பிறகு தேவையை ஒட்டி மேற்கொண்டு பன்னிரண்டு வளர்ந்து சேர்ந்தன.

பதினாறு மெய்யெழுத்துக்களை உடைய இந்தக் சூபியா எழுத்தை முந்நாறு ஆண்டுகள் கையாண்டு வந்தார்கள். பழைய நாணயங்களிலும் பழைய கல்வெட்டுக்களிலும் இந்த எழுத்துக்கள் இருப்பதை இன்னும் காணலாம். பிறகு கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் இப்போது உள்ள எழுத்துக்கள் அமைந்தன.

செமிட்டிக் மொழிகளில் எல்லாம் வலப்புறத்திலிருந்து இடப்புறம் நோக்கி எழுதும் முறையே உண்டு. செமிட்டிக் இனத்தைச் சேர்ந்தது அரபி மொழி. அரபி மொழியிலும் இந்த வலம் இடமாக

எழுதும் முறையே இருக்கிறது. இது நமக்கு மிகவும் வேடிக்கையாகத் தோன்றும்.

*சிலர் இடக்கைப் பழக்கம் உடையவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். அவர்கள் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இடக்கையாலேயே எதையும் செய்து வருகிறார்கள். எழுதுவதையும் இடக்கையாலேயே எழுதுகிறார்கள். அவர்களும் தமிழோ ஆங்கிலமோ எழுதும்பொழுது நம்மைப் போலவே இடமிருந்து வலமாக எழுதுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நாம் நெடுங்காலமாக எழுதிவரும் முறைதான். அதற்கு மாறாக வலமிருந்து இடமாக எழுதுவதில் ஏதோ குறை இருப்பதாக எண்ணிவிடக் கூடாது.

எல்லாம் பழக்கத்தை ஒட்டியவை. சைனாவிலும், ஐப்பானியிலும், இடம் வலமாகவோ, வலம் இடமாகவோ எழுதும் வழக்கம் இல்லை. மேலிருந்து கீழ் நோக்கி எழுதும் வழக்கமே அங்கே இருக்கிறது. இதைக் குற்றம் என்று சொல்ல முடியுமா? குறை கூற முடியுமா? அது போல்தான், வலமிருந்து இடமாக எழுதும் முறையும் பழக்கத்தை ஒட்டியது.

நாம் சாப்பிடும்போது, கையால் எடுத்து உண்பது நல்ல வழக்கம் என்று கருதுகிறோம். காரணம், இதுதான் நமக்குப் பழக்கம். ஆனால் ஐரோப்பியர்களுக்கும், ஐப்பானியர்க்கும் இந்தப் பழக்கம் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. கரண்டியால் எடுத்து உண்பதுதான் நாகரிகம் என்று ஐரோப்பியர்களுக்கிருக்கிறது. குளிரும் பசியும் மிகுந்திருப்பதால், கைவிரல்களை ரப்பர் உறைகளால் மூடி வைத்துப் பழக்கப்பட்டதால், கரண்டி அவர்களுக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. குச்சிகளால் சோற்றைக் கிளறி

வாய்க்குள் வந்து விழும்படி செய்வதே நாகரிகம் என்று ஐப்பானியர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் அந்த வழக்கத்தை நினைத்தாலும் நமக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்படியே ஒரு நாட்டு மக்களின் உடை மற்ற நாட்டு மக்களுக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம். அதற்காக ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறக் கூடாது. எழுத்து முறையும் அப்படிப் பழக்க வழக்கத்தால் வேறுபடுகிறது. அதன் முதல்காரணம் இன்னது என்பது நமக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்காகக் குறை கூற இடம் இல்லை.

பழைய கிரேக்கர்கள் இடமிருந்து வலமாக எழுதிக் கொண்டே போய், அந்த வரி முடிந்ததும், அடுத்த வரியில் அங்கிருந்தே திரும்பி, வலமிருந்து இடமாக எழுதினார்கள். அதனால் ஒருவரி இப்படியும் ஒருவரி அப்படியுமாக மாறி மாறி அமைந்திருந்தன. அந்த முறை குறையுடையது; படிப்பவர் தடுமாறக் கூடியது. அதனால்தான் நாளடைவில் அந்த முறை போய்விட்டது. அரபி எழுத்து அப்படி அல்ல; எப்போதும் வலமிருந்து இடமாக ஒரே ஒழுங்காக எழுதக் கூடியது.

உருது படிக்கும் பிள்ளைகளின் புத்தகங்களைப் பார்க்கலாம். இந்த எழுத்துக்களில் மிக மிக எளிய முறை இருக்கிறது. கோடுகள் உண்டு; புள்ளிகள் உண்டு. சிறு சிறு கோடுகள் அந்த எழுத்துக்களில் கீழும் மேலும் வரும். பக்கத்து எழுத்துக்களோடு சேர்ந்துகொள்ளச் சங்கிலிபோல் சில எழுத்துக்கள் அமைந்திருக்கும். வேறு சில எழுத்துக்கள் மாலை போல் வளைந்து இரு முனையும் சேரக் கூடியவைகளாக இருக்கும். அதனால் சில சொற்களை ஒரே

எழுத்துப் போல் எழுதிவருவார்கள். பார்ப்பதற்குச் சுருக்கெழுத்துப் போல் இருக்கும்.

பெரிய கூட்டங்களில் தலைவர்கள் யாராவது பேசினால், அப்போது பத்திரிகையாட்கள் வந்து பேசுகிறபேச்சை அப்படியே எழுதிக்கொள்வார்கள். ஒன்றுவிடாமல் அப்படியே உடனுக்குடன் எழுதுவார்கள். எவ்வளவு வேகமாகப் பேசினாலும் எழுதி விடுவார்கள். அந்த எழுத்தைத்தான் 'சுருக்கெழுத்து' என்று சொல்வார்கள்.

பார்ப்பதற்குச் சுருக்கெழுத்துப் போல் இருப்பது அரபி எழுத்து. அச்ச வேலைக்கு இது கடினமானது என்று சொல்வார்கள். ஏனென்றால் மெய்யெழுத்துக்கள் ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்று இருக்கும். சிறு சிறு வேறுபாடுகளே உண்டு. சிறு வளைவுகளையும் புள்ளிகளையும் பார்த்தே இன்ன மெய்யெழுத்து என்று சொல்லவேண்டும். உயிரெழுத்துக்களையோ, மேலும் கீழும் இடுகின்ற சிறு கோடுகளாலேயே தெரிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அரபி மொழி, மற்ற மொழிகளின் எழுத்துக்களோடு முற்றிலும் வேறுபட்ட தனிவகையான எழுத்தாக இருக்கிறது.

4. சீன எழுத்துக்கள்

மரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்து காகா என்று கத்தியது ஒரு பறவை. அதற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று யாரும் ஆராய்ச்சி செய்யவே இல்லை. அதன் ஒலியைக் கொண்டே காக்கா, காக்கை என்று அதைச்சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இது மிகவும் இயற்கையாக ஏற்பட்டது. கண்ணால் கண்டதைச் சித்திரமாக எழுதிக் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் எழுத்துமுறையும் இதுபோல் இயற்கையானதே. சீனமொழியில் உள்ள எழுத்துக்கள் இப்படி ஏற்பட்ட எழுத்துக்களே. சீனர்கள் எழுத்துக்களுக்கு உருவங்கள் என்றே பெயர் சொல்கிறார்கள். உருவங்கள் என்றால், சீனமொழியில் எழுத்துக்கள் என்று பொருள் படும்.

காக்கை என்ற பெயரில் இன்னும் கா கா என்ற ஒலி அமைந்திருக்கிறது. அது நன்றாகத் தெரிகிறது. கிலுகிலுப்பை, கிண்கிணி முதலான சொற்களிலும் அந்தந்த ஒலிகளை அறிகிறோம். ஆனால் குயில் என்ற சொல்லில் குயில் கூவும் ஒலியைப் பற்றி அறிய முடியவில்லை. முதலில் பெயர் வைத்தபோது கூஉஇல் என்று அது கூவும் ஒலியையே சொல்லியிருக்கலாம். பிறகு அது சுருங்கிக் குயில் என்று ஆகிவிட்டது. இப்போது குயில் என்ற பெயரைச் சொல்லும்போது, அது அந்த ஒலியை உணர்த்துவதில்லை. இவ்வாறே சீனமொழியிலும், முதலில் பொருள்களின் உருவங்களை எழுதிவந்த நிலைமை

மாறிவிட்டது. அந்த எழுத்துக்கள் பொருள்களுக்கு அடையாளங்களாக வின்றுவிட்டன. சீனமொழியின் பழைய எழுத்து வடிவங்களையும் இப்போது உள்ள எழுத்து வடிவங்களையும் ஒப்பிட்டால் இந்த உண்மை தெரிகின்றது.

இப்படிச் சித்திர எழுத்துக்கள் தெளிவாக நிற்காமல் மறைந்தும் மாறியும் போவதற்குக் காரணம் உண்டு. எழுதும் பொருளும், எழுதும் கருவியும் மாற மாற எழுதும் சித்திரமும் மாறும். எழுதி எழுதிப் பழகும் பழக்கத்தால், ஒரு பகுதியை விடாமல் எழுதி, மற்றொரு பகுதியைத் தெளிவு இல்லாமல் விட்டுவிடுவதும் உண்டு. நாயைப் போல் ஒரு படம் எழுதினால், தலை, மூக்கு, கண், நாக்கு, கழுத்து, வயிறு, வால் எல்லாம் எழுதுகிறோம். நான்கு கால்களையும் எழுதுகிறோம். ஆனால் கால்களைச் சரியாக எழுதுகிறோமா? நகம் முதலியவற்றை எழுதாமல், குச்சிபோல் நான்கு கால்களை எழுதிவிடவில்லையா? அதுபோல்தான் சீனர்கள் எழுதிய சித்திர எழுத்துக்களிலும், ஒரு பகுதியை எழுதி மற்றொரு பகுதியை விட்டுவிட்டார்கள். அதனால் அவை நாளடைவில் அடையாள எழுத்துக்களாக மாறிவிட்டன.

கண்ணீர் என்பதை எழுதினால், க-ண்-ணீ-ர் என்று நான்கு எழுத்தை எழுதுகிறோம். இந்த நான்கு எழுத்துக்களில் ஒரு சித்திரமும் இல்லை; கண்ணும் இல்லை; நீரும் இல்லை. ஆனால் சீன மொழியில் கண்போல் உருவம் எழுதி அதில் நீர்த்துளி போல் எழுதினால், அது 'கண்ணீர்' என்பதற்கு உரிய எழுத்தாகும். இரண்டு கதவுகள் எழுதி,

அவற்றின் இடையே காதுபோல் எழுதினால், அது 'கேள்' என்பதை எழுதுவதாகும். பாட்டு என்பதை எழுதவேண்டுமானால், பறவையும் வாயும் சேர்த்து எழுதவேண்டும்.

சீன மொழியில் சூரியனை எழுதவேண்டுமானால், ஒரு வட்டம் போட்டு அதனுள் ஒரு புள்ளி எழுதுகிறார்கள். அப்படியே ஒரு வளைவு போட்டு அதில் ஒரு கோடு எழுதினால் சந்திரன் என்று பொருள் ஆகும். சூரியன், சந்திரன் இரண்டும் சேர்த்து எழுதினால் வெளிச்சம், ஒளி என்று பொருளாகும். மலைச் சிகரம்போல் மூன்று அடுத்தடுத்து எழுதினால் மலை ஆகும்.

வடிவம் இல்லாத நுட்பமான கருத்துக்களை எப்படி எழுதினார்கள் என்பதை ஆராய்வோம். அவற்றை எழுதுவதற்குக் கற்பனை பயன்பட்டது. 'நல்லது' என்பதை எழுதவேண்டும். நல்லது என்பது எது? அதற்கு ஒரு வடிவும் இல்லை. ஆகவே, வாழ்க்கையில் அவர்கள் மனத்திற்கு எது நல்லது என்று தோன்றியதோ, அதை எழுதி விட்டார்கள். ஒரு தாய் எழுதி, குழந்தையையும் எழுதினால், சீனமொழியில் நல்லது என்று உணர்த்துகிறதாம். இப்படியே நுட்பக் கருத்துக்களைக் கற்பனை செய்து சித்திரங்களாக எழுதினார்கள்.

இப்படிச் சீனர்களுக்கு எத்தனைப் பொருள் தெரியுமோ அத்தனைச் சித்திரங்கள் எழுதி அவ்வளவும் எழுத்துக்களாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருகாலத்தில் சீனர்களிடத்தில் 40,000 எழுத்துக்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லாக ஏற்பட்டது இப்படித்தான்.

40,000 எழுத்துக்கள் இருந்த மொழியில் இப்போது ஏறக்குறைய 200 எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. எழுத்துக்கள் உருவங்களாக நிற்காமல் அடையாளங்களாக மாறிய பிறகு இப்படிச் சுருங்கிவிட்டன. ஒரே எழுத்தில் சிறு சிறு மாறுதல் செய்து வேறு வேறு சொற்களை எழுதத் தொடங்கினார்கள். ஆகையால் எழுத்துக்கள் குறைந்து விட்டன.

இல்லையானால், 40,000 சித்திர எழுத்துக்களை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு கற்றுக்கொள்ள யாரால் முடியும்? இது மனிதனுடைய நினைவாற்றலை - மூளையின் சக்தியை - மீறியதாக இருந்தபடியால் எத்தனையோ எழுத்துக்கள் தாமாகவே மறைந்துவிட்டன.

சீன எழுத்தில் இன்னொரு புதுமை உள்ளது. அவர்கள் நம்மைப் போல் இடமிருந்து வலமாகவும் எழுதவில்லை; அராபியர்களைப் போல் வலமிருந்து இடமாகவும் எழுதவில்லை. ஆனால் மேலிருந்து கீழ் நோக்கி எழுதுகிறார்கள். மேலிருந்து கீழ் எழுதிய வரிதான் சீனமொழியில் ஒரு வரி. மெக்சிகர்கள் இதற்கு நேர்மாறானவர்கள்; அவர்கள் கீழிருந்து மேல் நோக்கி எழுதுகிறார்கள்.

எகிப்து மொழியில் சித்திர எழுத்துக்கள் எல்லாம் ஒலியின் அடையாளங்களாக மாறிவிட்டன. அதனால் அந்த மொழியில் எழுத்துக்களில் வேகமான மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. காதால் ஒலியைக் கேட்டு அந்த ஒலிக்கு ஏற்ற அடையாள எழுத்துக்களை எழுதினார்கள். அங்கே நம் மொழியில் இருந்

பதுபோல் எழுத்துமுறை, பேச்சுமுறையின் மற்றொரு வடிவாக இருக்கிறது.

ஆனால், சீன மொழியில் அப்படிப்பட்ட மாறுதல் ஏற்படவில்லை. அதற்குக் காரணம், சீன மொழியில் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு எழுத்து; ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல். ஆகவே பல எழுத்துக்கள், ஒலிகளின் அடையாளங்களாக மாற முடியவில்லை.

நம் மொழியில் பொருளின் பெயர் மாறினால் எழுத்தும் மாறுகிறது. அப்படிச் சீன மொழியில் மாறுவதில்லை. கரையானதுக்குப் பழைய பெயர் சிதல். அப்போது தமிழில் சி-த-ல் என்று மூன்று எழுத்து எழுதிவந்தார்கள். இப்போது அதையே சுருக்கிச் 'செல்' என்று சொல்கிறார்கள். செல் என்று இரண்டு எழுத்து ஆக எழுதுகிறோம். நாம் ஒலிக்கும் ஒலி மாறினால், எழுத்தும் மாறுகிறது அல்லவா? ஆனால் சீன மொழியில் எழுத்து மாறுவதில்லை; அதை ஒலிக்கும் ஒலி மட்டும் மாறிவரும்.

அதனால் சீன மொழி பலவகையாய்ப் பிரிந்தது. ஆனால் எழுதுகிற முறை மாறவில்லை. சீன மொழியில் ஒரு கிளை மொழிக்கும் மற்றொரு கிளைமொழிக்கும் வேறுபாடு உண்டு. இவர்கள் பேசுவது அவர்களுக்கு விளங்காமலிருக்கலாம். ஆனால் எழுத்து மட்டும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. அதனால், சைன முழுமைக்கும் ஒரே வகையான எழுத்தும் அச்சமுதலானவைகளும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் ஒரே வாக்கியத்தை வட சீனர் ஒரு வகையாகப் படிப்பார்கள். தென் சீனர் மற்றொரு வகையாகப் படிப்பார்கள். அவர்கள் சொல்வது இவர்களுக்குத்

தெளிவாகத் தெரியாது. இவர்கள் பேசுவது அவர்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாது. எழுதிவிட்டால், அது எல்லோருக்கும் பொதுவாகத் தெரியும்.

இது உங்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும். நமக்கும் இதுபோல் உண்டு. நாம் 'இருபது' என்று சொன்னால், ஹிந்தி பேசுவோர்க்குத் தெரியவில்லை. ஹிந்தியில் பீஸ் என்றால் தமிழ்ப் பையனுக்குத் தெரியாது. இங்கிலிஷில் ட்வெண்டி என்றால், இங்கிலிஷ் தெரியாத தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரியாது ; ஹிந்திப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரியாது. இவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, 20 என்று எண்ணால் எழுதினால் - இரண்டு போட்டுப் பக்கத்தில் சுழி எழுதினால் - தமிழர், தெலுங்கர், வடநாட்டார், ஐரோப்பியர் எல்லாரும் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்கிறார்கள். சீன மொழியின் எழுத்துக்களும் அப்படித்தான். எழுத்து எல்லோருக்கும் பொதுவாக மாறாமல் இருக்கிறது. ஆனால் சீன மக்களில் ஒவ்வொரு வகையார் ஒவ்வொரு வகையாக ஒலிக்கிறார்கள். சித்திர எழுத்துக்களாகத் தோன்றிய சீன எழுத்து ஆழியாமல் இன்னும் நிலைபெற்றுவருவதற்கு இதுவே காரணம்.

5. தமிழ் எழுத்துக்கள்

வடஇந்தியாவில் சிந்துநதி பாயும் நிலப்பகுதியைச் சிந்துவெளி என்று சொல்வார்கள். அங்கே மொஹெஞ்சொதாரோ என்னும் இடத்தில் நிலத்தைத் தோண்டிப் பார்த்தபோது பல பெரிய உண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

தமிழர்களின் முன்னோர்கள் அங்கெல்லாம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பல ஆயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்த இடம் மண்மேடு இட்டுப் புதைந்துபோயிற்று. அப்படிப் புதைந்துபோன நகரத்தைத்தான் இப்போது தோண்டிப் பார்த்து ஆராய்ந்தார்கள். அந்த முன்னோர்கள் எப்படி எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்று அதைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தார்கள். அதன்படி பார்த்தபோது பழங்காலத்தில் தமிழர்கள் எழுதிவந்த எழுத்தி எப்படிப்பட்டது என்று தெரிந்தது.

பழங்காலத்தில் தமிழர்கள் சீனர்களைப் போலவே சித்திர எழுத்துக்களை எழுதிவந்தார்கள். மேலே சொன்ன புதைபொருள் ஆராய்ச்சியால் இந்த உண்மை தெரிகிறது. அப்படித் தமிழர்கள் சித்திர எழுத்துக்களை எழுதிவந்த காலம் மிகப் பழைய காலம். ஐயாயிரம் ஆராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலம் அது. அந்தப் பழங்காலத்தில் இந்தப் பெரிய நாடு முழுதும் தமிழர்களே இருந்துவந்தார்கள். வேறு இனத்தார் யாரும் வந்து குடியேறாத பழங்காலம் அது.

அந்தப் பழைய சித்திர எழுத்து, காலப்போக்கில் பலவகையாக மாறிவந்தது. பொருள்களின் சித்திரங்களான எழுத்துக்கள் மெல்ல மெல்ல மாறி மாறி ஒலிகளின் அடையாளங்களாக ஆகிவிடும் அல்லவா? அப்படி அவைகள் மாறுவதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆயிற்று என்பதையும் இப்போது சொல்ல முடியாது. ஒரு பழைய ஆலமரத்தைப் பார்த்தால், அதனுடைய வளர்ச்சியைப் பற்றி நம் மால் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே. நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாத அந்தப் பழைய காலத்து எழுத்துக்களைப் பற்றி அப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஒன்றுமட்டும் நன்றாகத் தெரிகிறது. பழந்தமிழர்களின் சித்திர எழுத்து மாறி அடையாள எழுத்தாக ஏற்பட்ட பிறகே, அதிலிருந்து பிராமி என்னும் பழைய எழுத்து ஏற்பட்டது. அந்தப் பிராமி எழுத்தே நெடுங்காலம் வட இந்தியாவில் இருந்துவந்தது. அதிலும் எவ்வளவோ கலப்பும் மாறுதலும் ஏற்பட்டுவந்தன. அசோகர் என்ற பெரிய அரசரின் காலத்தில் பிராமி எழுத்தே இருந்துவந்தது.

வடஇந்தியாவில் பிராமி போல் தென்னிந்தியாவில் பழங்காலத்தில் இருந்த எழுத்தே பழைய தமிழ் எழுத்து. அந்த எழுத்துக்களையே கல்லில் வெட்டிச் செதுக்கி எழுதவும் பயன்படுத்தினார்கள். அவை வட்ட வடிவமாக இருந்தன. அதனால் வட்டெழுத்துக்கள் என்று சொன்னார்கள்.

இதற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட மாறுதலைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வடஇந்தியாவில் இருந்த எழுத்தும் ஒலியும் ஒருவகையாக மாறி

விட்டன. தென்னிந்தியாவில் எழுத்தும் ஒலியும் அவ்வளவாக மாறவில்லை. வடஇந்தியாவில் இருந்த பழைய எழுத்து முழுதும் மாறித் தேவநாகரி எழுத்து ஏற்பட்டது. சமஸ்கிருதம் ஹிந்தி ஆகியவைகளை இந்த எழுத்தில்தான் எழுதுகிறார்கள். தென்னிந்தியாவில் வட்டெழுத்து ஓரளவு மாறிப் புதுவகையான எழுத்து ஏற்பட்டது. ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகள் பிரிந்து வாழ்ந்து வேறு வேறுக மாறியதைப் போல் ஆயிற்று.

இப்போது உள்ள தமிழ் எழுத்து ஏற்பட்டு ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளே ஆயின. இந்த எழுத்துக்களில் வளைவுகளும் சுழிகளும் மிகுதியாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? நம்முடைய முன்னோர்கள் பலகையிலும் காகிதத்திலும் எழுதவில்லை. பனைஓலையில் இரும்பு எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினார்கள். அதில் எழுதும்போது, ஓலை கிழியாமல் இருக்க வேண்டுமானால், இப்படி வளைவுகளும் சுழிகளும் இருந்தால்தான் எழுத முடியும். இப்படித்தான் எழுதப்படும் பொருளுக்கும் எழுதும் கருவிக்கும் தகுந்தபடி எழுத்து முறையும் அமைந்துவிடும்.

இப்படித் தமிழ்மக்கள் எழுதிவந்த எழுத்துக்களில் வடமொழியின் ஒலிகள் சில இல்லை. அந்த ஒலியெல்லாம் இருந்தால் நல்லது என்று சிலர் கருதினார்கள். அவர்கள் தமிழ் எழுத்துக்களுடன் சில வற்றைச் சேர்த்துப் புதுவகையான ஒன்றை அமைத்தார்கள். அதுவே கிரந்த எழுத்து என்று சொல்லப்படுவது. ஸ-ஷ-ஹ-ஐ முதலான எழுத்துக்கள்

அதைச் சேர்ந்தவைகளே. சில கல்வெட்டுக்கள் இந்தக் கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

*தமிழையும் கிரந்த எழுத்தையும் பார்த்தே தெலுங்கு எழுத்து ஏற்பட்டது. மலையாள எழுத்தும் அப்படி ஏற்பட்டதே. கன்னட எழுத்து, தெலுங்கு எழுத்தைப் பார்த்து அமைக்கப்பட்டது. தெலுங்கு எழுத்திலும் வளைவுகள் மிகுதியாக உள்ளன. அவைகளும் பனையோலையில் எழுதி எழுதி ஏற்பட்ட வளைவுகளே.

தமிழ் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாகவே இலக்கியம் பெற்று வளர்ந்துவிட்ட மொழி. அதனால் எழுத்துக்கள் அடிக்கடி மாற முடியவில்லை. கிரந்த எழுத்து எவ்வளவோ வேகமாகத் தமிழ் நாட்டில் பரவியது. பழைய கோயில்களிலும் வேறு இடங்களிலும் கிரந்த எழுத்திலேயே கல்வெட்டுக்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும், இன்று தமிழ் நாட்டில் கிரந்த எழுத்து இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போய்விட்டது. காரணம் என்ன? தமிழ் எழுத்து நெடுங்காலமாகப் பண்பட்டு அமைந்து, மாறுதலுக்கு இடந்தரவில்லை. க என்ற எழுத்து ஒன்றே தமிழில் உண்டு. தேவநாகரியிலும் கிரந்த எழுத்திலும் க க க க என்று நான்கு வகை எழுத்து உண்டு. ஒலியைப் பார்த்தால், க, க என்ற இருவகையும் தமிழில் உண்டு. இரண்டு ஒலிக்கும் ஒரே எழுத்துப் பயன்படுகிறது. கதவு என்று சொல்வதில் க (ka) என்று வன்மையாக ஒலிக்கிறோம். நகம் என்று சொல்வதில் க (ga) என்று மென்மையாக ஒலிக்கிறோம். இதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை. இடையூறும் இல்லை. அதனால்தான் இன்றுவரையில்

பழைய முறையிலே ஓர் எழுத்தையே பயன்படுத்தி வருகிறோம்.

இப்படிச் சொல்வதால், தமிழ் எழுத்துமுறையில் ஒருவகை மாறுதலும் ஏற்படவில்லை என்று எண்ணக்கூடாது. சித்திர எழுத்து வட்டெழுத்து ஆகி, வட்டெழுத்தும் பிறகு மாறி வளரவில்லையா? அதுபோல் பிற்காலத்திலும் அந்த எழுத்துக்கள் ஓரளவு மாறி வளர்ந்திருக்கின்றன. திருவள்ளுவர் எழுதிய பழைய தமிழ் எழுத்து வேறே. இப்போது நாம் எழுதும் எழுத்து வேறே. திடீரென்று அந்தத் திருவள்ளுவர் இப்போது நம்மிடையே வருவாரானால், நாம் எழுதும் தமிழ் எழுத்துக்கள் சிலவற்றைப் படிக்கத் தெரியாமல் இது ஒரு புதியமொழி என்று எண்ணினாலும் எண்ணுவார். நாம் மரம் என்று எழுதும்போது எப்படி எழுதுகிறோம்? முதல் எழுத்தாகிய ம எப்படி எழுதுகிறோம்? ட போல் எழுதிப் பிறகு வளைத்து மடக்குகிறோம். திருவள்ளுவர் காலத்தில் ப போல் எழுதி அதனுள்ளே நடுவில் ஒரு புள்ளி இட்டார்கள். நாம் அதை 'ப்' என்று படிப்போம். திருவள்ளுவர் நடி எழுத்தைப் பார்த்தால், ம எழுத்தைப் புது எழுத்து என்று எண்ணிப் படிக்கத் தெரியாமல் நிற்பார். அவர் மரம் என்று எழுதினால் நாம் ப்ரப் என்று படிப்போம். நாம் மரம் என்று எழுதினால் அவரால் படிக்கவே முடியாது. எண்ணிப்பார்த்தால் இது வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

ம என்ற எழுத்து இப்படி வளர்ந்ததுபோலவே இன்னும் பல எழுத்துக்கள் உருவம் மாறியிருக்கின்றன. தொல்காப்பியம் என்ற பழைய இலக்

கண நூலில் எ ஓ என்ற இரண்டு எழுத்துக்களுக்கும் புள்ளி உண்டு என்று சொல்லியிருக்கிறார். புள்ளி, இல்லாவிட்டால் அவற்றை ஏ ஓ என்று பழங்காலத்தில் படிப்பார்கள். நாம் எழு என்று எழுதுவதை அவர்கள் ஏழு என்று படித்தார்கள். அவர்கள் ஏடு என்று எழுதியதை நாம் எடு என்று படிப்போம். இப்படியே ஒ ஓ என்ற இரண்டு எழுத்துக்களிலும் சிறு சிறு மாறுதல் உண்டு. இவைகள் யாரால் ஏற்பட்டன? முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பெஸ்கி என்ற பாதிரியார் ஒருவர் இதாலி தேசத்திலிருந்து இங்கே வந்தார். அவர் தமிழ் கற்றுக்கொண்டார்; வீரமா முனிவர் என்று தமிழ்ப் பெயரும் வைத்துக்கொண்டார். அவர் செய்த மாறுதலால்தான் எ ஏ ஒ ஓ என்று இப்போது உள்ள உருவங்கள் ஏற்பட்டன.

ஐ ஐ என்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் மிகப் பழங்காலத்தில் இல்லை. அவைகள் பிறகு ஏற்பட்டவை. இவ்வாறு காலப்போக்கில் சிற்சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. ஆகவே எழுத்துக்கள் எல்லாம் படிப்படியாக ஏற்பட்டு வளர்ந்துவந்தவைகளே. பாட்டும் வசனமும் ஆகிய இலக்கியம் எழுதிவைக்கும் முறை ஏற்பட்ட பிறகுதான், அந்த வளர்ச்சி நின்றது.

எழுத்துக்கள் வளர்ந்தாலும் வளரவிட்டாலும், மாறினாலும் மாறாவிட்டாலும், ஒலிகள் வளர்ந்து வளர்ந்து பெருகிவிடுகின்றன. ஆனால் அவைகள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனியே குறிப்பதற்குப் போதுமான அடையாள எழுத்துக்கள் இருப்பதில்லை. தமிழிலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமை

இருக்கிறது. உலகத்தில் உள்ள பேச்சுமொழிகள், வளரும்மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இந்த நிலைமை உண்டு. எழுத்துமுறை என்பது மொழிக்கு ஒரு கருவி. அது குறையற்றதாக இருப்பது அருமை. அது கூடியவரையில் பயன்பட்டால் போதும். தமிழ் எழுத்துமுறை அந்த வகையில் போதுமான பயன் தருவதாக இருக்கிறது; கூடிய வரையில் சீராகவும் அமைந்திருக்கிறது.

சென்னை அரசாங்கத்தின் பரிசு பெற்றவை :

கள்ளோ? காவியமோ? (புனைகதை)

அரசியல் அலைகள் (கட்டுரைகள்)

ஒவச்செய்தி (இலக்கிய ஆராய்ச்சி)

தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தின் பாராட்டுப் பெற்றவை :

திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் (ஆராய்ச்சி)

விடுதலையா? (சிறுகதைகள்)

மொழிநூல் (ஆராய்ச்சி)